NÓI CHUYỆN VỚI NGƯỜI ĐAU

NHỮNG ngày đau-ốm và giam cầm thường là những thì-giờ phước-hạnh cho linh-hồn, nếu không phải cho thân-thể. Vì ta dùng thì-giờ ấy mà tìm được những của quí thiêng-liêng, mà có lẽ lắm, khi ta khỏe-mạnh, không bao giờ được.

Đức Chúa Trời cho ta bịnh-hoạn để ta có thể nghe tiếng Ngài, và nhờ đó, khi ta được khỏe-mạnh lại, ta có sẵn những mùi-vị ngọt-ngào của sự sống, và đời sống ta sẽ có ý-vị hơn.

Ngài thường đánh vào thân-thể ta, để chữa linh-hồn ta. Khi linh-hồn đã được chữa lành, thì thân-thể sẽ được khỏi bịnh mau-chóng. Như vậy, cuộc thử-thách mới đạt mục-đích.

Trong thời-đại hoạt-động nầy, thời-đại mà người ta gọi là «sức mau-chóng,» thì chỉ có bịnh-hoạn là cách mà Đức Chúa Trời dùng để cho ta nghe tiếng Ngài. Ngài đem người ta «riêng» ra, cũng như trước kia Đức Chúa Jésus đem môn-đồ Ngài riêng ra, khi Ngài muốn dạy-dỗ họ những điều quan-hệ.

Sự hoạt-động của ta bị ngừng lại, ta không được bối-rối, lo-phiền nhiều quá, ta có thể nghe sứ-mạng Chúa muốn dạy-dỗ ta cách rõ-ràng hơn.

Khi đã đạt mục-đích, nếu bịnh-hoạn còn kéo dài, ta sẽ biết dung chịu hơn, và ta sẽ bằng lòng nhận-lấy sự thử-thách. Ta sẽ hiểu-biết Chúa cách chí-thiết, biết sự yêu-thương vô-lượng và tâm-tình của Cha chúng ta. Ta sẽ cám-ơn Ngài đã sửa-phạt ta, «vì có người nào là con mà cha không sửa-phạt?» (Hê-bơ-rơ 12: 7).

Ta cũng sẽ kinh-nghiệm như tác-giả Thi-thiên: «Đức Giê-hô-va sẽ nâng-đỡ người tại trên giường rũ-liệt; trong khi người đau bịnh, Chúa sẽ cải-dọn cả giường người» (Thi 41: 3).

Hỡi những ai đương đau đọc mấy dòng nầy! Đừng nên phàn-nàn quá; nếu có thể nói ít về sự đau-đớn đương vây-phủ các bạn thì tốt hơn, vì nói nhiều chỉ thêm cho các bạn sự buồn-bã mà thôi.

Một bà già tàn-tật có nói:—

«Chúa cho tôi mỗi ngày đủ sức chịu sự đau-đớn của tôi, tôi có thể ngợi-khen Ngài. Ai đến thăm tôi, tôi rất vui vì không bày-tỏ sự khổ-sở của tôi. Có ích gì! Họ không thể gánh bớt cho tôi được. Tôi chỉ xin họ cầu-nguyện cho tôi là đủ rồi.»

Hỡi ai đương đau-đớn! Hãy làm như bà nầy, và nên nhớ rằng «người công-bình lấy lòng sốt-sắng cầu-nguyện thật có linh-nghiệm nhiều» (Gia-cơ 5: 16).— *Trần-đình-Lan dịch.*

ANH ĐƯƠNG CHÁY CHĂNG?

MỘT Mục-sư buồn-rầu vì chi-hội mình đã sa-sút và không kết-quả từ lâu. Ông bèn đến thăm một bạn đồng-sự đang được phước lớn trong khi thi-hành chức-vụ. Ông bước vào phòng của bạn dành cho mình với một tấm lòng chán-nản, mòn-mỏi quá đỗi.

Ông ngả đầu vào ghế, nhắm mắt suy-nghĩ lung lắm. Khi ông mở mắt thì thấy trên tường treo tấm tranh vẽ một người bị lửa bao-bọc từ đầu đến chơn, bên cạnh có đề mấy chữ: **«Anh đương cháy chăng?»**

Ông bèn nhận-biết duyên-cớ sự thất-bại của mình. Ấy vì chính ông nguội-lạnh như tro tàn, chớ không có lửa Thiên-đàng bùng cháy trong lòng. Ông chịu cảm-động lắm, quì xuống ăn-năn tội và dâng mình trọn-vẹn cho Chúa. Từ ngày đó chức-vụ ông được kết-quả mỹ-mãn.